

Κάποτε στή Σαμάρεια, αγαπητοί αδελφοί, μετά τόν μικρό διάλογο πού είχε ὁ Χριστός μέ τή γνωστή ἐκείνη γυναίκα, βγήκαν τά πλήθη ἀπό τήν πόλη καί τόν παρακαλοῦσαν νά μείνει μαζί τους. **«Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτόν οἱ Σαμαρεῖται, ἡρώτων αὐτόν μείναι παρ' αὐτοῖς...»**. Τώρα, μετά τή θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου στά Γάδαρα κι ὕστερα ἀπό τόν πνιγμό τῶν χοίρων, τό πλήθος τόν παρακάλεσαν νά φύγει. **«Καί ἡρώτησαν αὐτόν ἅπαν τό πλήθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο»**.

Διαφορετική συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων στήν κάθε μία περίπτωση. Στή Σαμάρεια οἱ ἄνθρωποι εὐγενεῖς, πρόθυμοι ν' ἀκούσουν καί νά μάθουν, ἔτοιμοι νά πιστέψουν καί ν' ἀκολουθήσουν. Στά Γάδαρα ἐντελῶς τό ἀντίθετο: παραδομένοι στόν τρόπο ζωῆς τους, δεισιδαίμονες μᾶλλον παρά φιλόθεοι. Βλέπουν ἐξωτερικούς κινδύνους, δέν ἔχουν ἐσωτερικούς φόβους, δέν ἀνησυχοῦν μέσα τους.

Ὑπάρχει στά ἱερά Εὐαγγέλια ἓνα ἄλλο περιστατικό, ἐκεῖνο τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Ὅταν κατάλαβε πῶς εἶχε μέσα στό ἀλιευτικό του πλοῖαριό τόν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ, ἔπεσε στά πόδια του καί τόν παρακαλοῦσε: **«Ἐξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμί, Κύριε»**. Εἶναι ἀκόμη καί τό περιστατικό τοῦ ἐκατόνταρχου, ὁ ὁποῖος δέν ἔκρινε ἄξιο τόν ἑαυτό του νά φιλοξενήσει τό Χριστό. **«Κύριε, οὐκ εἰμί ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθης»**.

Μέσα σέ ὅλα αὐτά τά περιστατικά, τό περιστατικό στά Γάδαρα εἶναι μοναδικό. Οἱ Γαδαρηνοὶ παρακαλοῦν τό Χριστό νά μή μείνει, ἀλλά νά φύγει· ὅχι ὅμως ἐπειδὴ συναισθάνονται τὴν ἁμαρτωλότητα καί τὴν ἀναξιότητά τους. Τόν παρακαλοῦν νά φύγει, γιατί εἶναι ἀνεπιθύμητος, ἐπιζήμιος, ἐπικίνδυνος.

Τέτοια εἶναι ἡ κατάσταση, πού δημιουργεῖ στόν ἄνθρωπο ἡ ἁμαρτία. Τόν φέρνει σέ τέτοια πνευματική κόπωση καί ἠθική ὀκνηρία, πού δέν εἶναι ἱκανὸς νά διακρίνει τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τό ψέμα, τό ἀγαθὸ ἀπὸ τό κακό. Οὔτε κὰν θέλει ν' ἀσχοληθεῖ μέ τέτοια πράγματα. Τόν ἐπισκέπτεται ὁ Θεὸς καί τοῦ δείχνει τὴν ἀγάπη του, μὰ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας δέν ἀντιλαμβάνεται τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι εὐχαριστημένος μέ τὴν κατάστασή του, ἱκανοποιημένος μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς του, ἡσυχος καί ἀσφαλής σ' ἓνα καθεστῶς, σέ μία κατάσταση. Ἀλλά, ἀλίμονο σέ ὅποιον εἶναι εὐχαριστημένος μέ τόν ἑαυτό του, σέ ὅποιον βλέπει μόνο ἐξωτερικούς κινδύνους καί δέν ἔχει ἐσωτερικούς φόβους καί ἀνησυχίες...

Τίποτα στόν κόσμο δέν εἶναι καί δέ γίνεται στήν τύχη, αγαπητοί αδελφοί. Τύχη δέν ὑπάρχει· ὑπάρχει ὁ Θεός. Στό βίο τῶν ἀνθρώπων καί στήν ἱστορία τοῦ κόσμου τά σημεῖα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῆς εὐεργετικῆς παρουσίας του εἶναι ὀλοφάνερα. Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι πού δέ θέλουν νά τά δοῦν, γιατί ἔτσι τούς βολεύει. Οἱ χριστιανοί, ὅμως, μέ τόν στοχαστικό καί φωτισμένο νοῦ μας, ὀφείλουμε νά εἴμαστε πάντοτε προσεκτικοί καί νά βλέπουμε παντοῦ καθαρά τὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κι ὅχι μόνο νά τὴ βλέπουμε νά ἔρχεται στή ζωή μας, ἀλλά καί νά τὴν προσέχουμε καί νά τὴν ἐκτιμοῦμε καί νά τὴν κρατοῦμε. Ἀμήν.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων & Κοζάνης

Πηγή: www.faneromenihol.gr